

Reageren?

Als u wilt reageren op artikelen in deze krant, kunt u schrijven of mailen (met vermelding van uw adres!) naar: Het Parool, Postbus 433, 1000 AK Amsterdam of hetlaatstewoord@parool.nl

het laatste woord

Lastig werk vinden voor probleemgeval

Kees Tamboer bekritiseert de PvdA om de prestaties van de Dienst Werk en Inkomen. Daar valt echter heel wat op af te dingen.

ROELAND VAN GEUNS

Tot voor kort kende ik Kees Tamboer als een redelijk onafhankelijke journalist die feiten en meningen scheidde. In *Het Parool* van 30 december lijkt hij er echter voor gekozen te hebben het startsein van de verkiezingscampagne te geven. Voor welke partij is niet helemaal duidelijk, maar tegen welke partij des te meer. Onder de kop 'De PvdA laat onderklasse barsten' verkondigt Tamboer enkele hele en halve onjuistheden die om een weerwoord vragen. Dat weerwoord geef ik niet om partijpolitieke redenen, maar omdat ik vind dat discussies gevoerd moeten worden op basis van feiten.

Waar ging het om? Tamboer grijpt het rapport van de gemeentelijke ombudsman over de prestaties van de Dienst Werk en Inkomen aan om het gemeentelijke werkgelegenheidsbeleid eens goed op de hak te nemen. Kern van zijn betoog is dat de gemeente er de laatste jaren niet in is geslaagd mensen met een bijstandsuitkering naar de arbeidsmarkt te laten uitstromen, terwijl er heel veel geld voor beschikbaar is. Zijn kritiek treft vooral de PvdA.

Ik wil op twee punten zijn beeld corrigeren. Allereerst het aantal bijstandsontvangers. Tamboer stelt dat dat 'jaar in jaar uit' rond de 35.000 ligt. Dit is apert onjuist. De laatste acht jaar is het aantal bijstandsgerechtigden in Amsterdam scherp omlaag gegaan, van 42.000 in 2001, naar 38.000 eind 2004 en aan het eind van 2008 ontvingen

een kleine 30.000 huishoudens een bijstandsuitkering: een daling met bijna dertig procent.

De meeste betrokkenen zijn het erover eens dat dit kwam door een verandering in beleid en uitvoering. Prioriteit werd gelegd bij het terugdringen van het aantal nieuwe bijstandsgerechtigden, waardoor de instroom terugliep van meer dan 11.400 in 2001 naar 7500 in 2008.

Over het tweede te corrigeren punt, de effectiviteit van het echte re-integratiebeleid (de terugkeer van uitkeringsgerechtigden naar werk) is erg weinig bekend, maar uit wat wel bekend is, blijkt – in tegenstelling tot wat Tamboer beweert – dat de uitvoering zeker niet minder effectief werd. De jaarlijkse uitstroom uit de bijstand beliep in 2004-2008 zo'n 9000 personen, met uitschieters naar ruim 11.000. Binnen deze groep steeg het aandeel dat de uitkering verliet vanwege het aanvaarden van werk van 25 naar ruim 30 procent.

Tamboer ondermijnt zo het vertrouwen in de politiek

Gevolg van deze uitstroom was echter wel dat het aandeel langdurig bijstandsgerechtigden steeds toenam. Eind 2008 was bijna 90 procent van de bijstandsgerechtigden meer dan een jaar afhankelijk van de bijstand. Een zeer groot deel van hen kent een veelheid aan problemen die niet eenvoudig opgelost kunnen worden: hoge schulden, psychosociale problematiek, beperkte kennis van het Nederlands, zeer lange uitsluiting van de arbeidsmarkt en sociaal isolement.

Op basis van het beperkt beschikbare wetenschappelijke onderzoek naar re-integratie is de conclusie

Het percentage mensen dat de bijstand verlaat vanwege het aanvaarden van werk, is toegenomen.

FOTO KOEN SUYK/ANP

gerechtvaardigd dat het effectief naar werk begeleiden van deze bijstandsgerechtigden een moeilijke opgave is. Dit geldt voor heel Nederland; het is niet alleen een Amsterdams probleem en zeker niet alleen een bestuurlijk of politiek probleem.

Door het probleem te formuleren zoals Tamboer doet, neemt echter wel de kans toe dat de Tweede Kamer sneller tot een forse bezuiniging zal besluiten op het voor re-integratie beschikbare budget. Daarmee gooien we echter wel kind én badwater weg!

Een effectief re-integratiebeleid is

niet afhankelijk van het aantal verantwoordelijke wethouders dat de revue passeert, zoals Tamboer suggereert. Belangrijker is dat we weten welke ondersteuning een klant nodig heeft om weer aan het werk te komen. Daarnaast zijn een professionele uitvoering en maatwerk noodzakelijk.

Een beeld schetsen alsof één partij (lees: de PvdA) niet in staat is 'een emancipatiemachine te construeren voor de vergeten groepen in de stad', wekt de indruk dat re-integratiebeleid makkelijk is, maar re-integratie van langdurig werkloze uitkeringsgerechtigden is een kwestie

van zeer lange adem. De suggestie wekken dat juist deze Amsterdamse burgers door de politiek wel 'even' aan een baan geholpen kunnen worden, ondermijnt het vertrouwen in de politiek veel meer dan eerlijk zeggen dat we te maken hebben met een erg groot probleem dat jaren gaat duren om op te lossen.

De economische crisis helpt daar zeker niet bij. Maar de indruk dat iedere andere politieke partij dan de PvdA het probleem wel snel zou kunnen oplossen, helpt ook niet.

De auteur is partner van Regioplan Beleidsonderzoek Amsterdam

Ban tv uit kinderkamer, maak een fikse boswandeling

Ik ben het helemaal eens met de 69 woorden van Nick Dekker in *Het Parool* van 22 december, waarin hij de televisie aanhaalt als veroorzaker van slaapproblemen,

Maar wat te denken van televisies in kinderkamers! Volgens mij dé grote schuldige, in verband met angsten, agressie, nare dromen en onrustige nachten.

Ik ken een jongetje dat in verband met adhd wordt behandeld met een extreem zwaar dieet. De artsen hebben niet eens gevraagd naar zijn vrijetijdsbesteding, en dat is niet lekker buiten ravotten of aan sport doen om zijn energie kwijt te raken. Hij hangt voor de buis en ziet films waar zijn kinderziel nog lang niet aan toe is... schrijnend!

Wat mij ook een doorn in het oog is: kinderen die (voornamelijk op koopzondag) de hele dag in een buggy worden meegesleept! Koud (zitten stil in dezelfde houding), middenin de uitlaatgassen en tussen de benen van het voetvolk. Ze krijgen dan een ijsje, een worst of een vette croissant, en krijgen ook nog op hun kop als ze knoeien.

Wat mij ook opvalt, is het grote aantal ouders dat al bellend met de kinderen fietst of achter de kinderwagen loopt. Samen een liedje zingen of een gesprekje voeren is er niet meer bij. Hoeveel kinderen zitten nog heerlijk in een warme kamer te spelen. Vader en moeder lekker met de kranten op de bank en later een fikse wandeling door bos of park.

Moe en voldaan thuiskomen en 's avonds vroeg onder de wol. Ieder kind zal dit heerlijk vinden!

Ongemerkt zijn deze woorden uit mijn pen gevloeid. Gelukkig zijn er ook nog heel veel ouders die gaan voor rust, reinheid en regelmaat. Ik voeg daar nog goede voeding aan toe.

Marianne de Jong, Amsterdam